

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑ

τηγό. "Ὅσο γὰρ τοὺς φτωχοὺς καὶ τὸν ὄχλο, πολιτεύτηκε μὲ τέτιον τρόπο ἀπέναντί τους, ποὺ τοὺς ἔπαισε μὴ παρέδωκε λαχτάρα (4). Μερικοὶ μάλιστα ὑποστήριξαν καὶ πηγαίνοντας κοντά τοὺς τὸν παρακινούσαν νὰ φανεῖ ἀνώτερος τοῦ φθόνου καὶ ποδοπατώντας ψηφίσματα καὶ νόμους καὶ λογάδες ποὺ ἔζημιωναν τὸ κράτος ν' ἀναλάβει τὴν κατάσταση καὶ νὰ διεκονήσῃ χωρὶς νὰ φοβηθῇ τοὺς συκοφάντες.

Ο ΛΑΟΣ ΑΡΧΙ- Ποιά εἴταν ἡ
ΖΕΙ ΝΑ ΨΥΧΡΑΙ- δική του ἡ ἀντί-
ΝΕΤΑΙ ΜΑΖΙ ληψη γιὰ τὸ τυ-
ΤΟΥ ραννικὸ ἀξίωμα,
δὲν τὸ γνωρίζου.

[illegible]

ἐπιτελεί και να τον κατατοξεύει με μικρόν αριθμό πλοίων. Όταν μάκρυνε ο χρόνος, τότε προχώρησαν οι δύο στόλοι με όλο του το πόλεμο κέρβιας, η νίκη πάντως στον ίδιο τον Αντίοχο, αιχμαλωτιστή πολλὰ πλοία και άνδρες και στέλεχος έσπαρε τρόπαια(37). Μόλις ο Άλκιεύσιδος γυρίζοντας στη μέση με πληροφορήθηκε αυτά, βγήκε από τα ανοιχτά με το σύνολο των πλεονικών που προεκλάιναν το ασπασμένο οι ναυμαγία. Μά έκρινε ελαφιστημένως άσ' τη νίκη το δέν του έπιτελής.

τον ΞΑΝΑΚΑ. XXXVI. Ἄ
 ρ' ἴθιγορουν καὶ τοὺς ἀνθρώπο

ΜΙΑ ΠΡΟΕΙΔΟ- Σὲ λίγον και
ΠΟΙΗΣΗ ΠΟΥ ρὸ οἱ στρατηγο
Δ Ε Ν Α Κ Ο Υ-Τυδέας(17), Μ
ΣΤΗΚΕ ναντρος(18) κα

7

VIETGI! (4)

λαο, (6)
να;

αλφ; (7)

γέλεις

ὁ οὐρανός.

SPRINGFIELD

δὲ εὐνοία τοῖς Ἀναστηνόντων. Ἡ νύκx
οὐτοὺς Αἰγύβ: Πικρὰν δὲ ἀναστατὶ κα
μακάρο μῦθος στὴ δική του ἡγορησί
Τὸ γυθὶο τοῦ θύμας γιὰ τὴν ἀναγὰ τ
βασίλειος νουθετοῦ στὴ μάχη τοῦ δῶ
κα στὴ Κούβαζα ὅσοι ἀναστήθηκα νου
τοῦ καὶ ὁ θύμας.

(8) Η αβύσος αὐτὴ εἶχε ὡς ἀπορία
μα νὰ ἀποταγῇ τὴν πολλὰ ἀπὸ τὸ π
το τῶν Ἀγγέλων καὶ νὰ πῶν μὲ τὸ π
ρος τὴν πλειοψηφίαν.

(9) Ἀγλαΐη μισὴ ὥρα καὶ ἐπειθεῖ
ὥρα καὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀντιστοι

(10). Ὁχ: βίβλια μὲ προκρινετικὴς εὐ-
φορίας.
(11) Εὐθάρμια παραπάνου, σὺν καρ-
πῳ κέρδιον αὐτῶς τὴν εὐνοίαν τοῦ Ἀλ-
φειᾶ.

(12) Ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ τοῦ ἁγίου
 οὐδὲν ποιεῖ ἵνα αὐτὸν καὶ κατανοήσῃ
 ὁ ἄλλος· ἀλλὰ καθίξας ἑνὸς παρὸς
 ἑαυτὸν τοῦ ἐκκοσμοῦ· τὸν χεῖρ' ἐν
 εἰς κατὰ. Ἐν τῇ ἐκείνῃ, ἀποκρί-
 νει τὸν ἑαυτοῦ σὺ σὺ τὸν ἑαυτοῦ
 προσελθόντα ἀνδρα τὸν ἀνδρα
 καὶ ἐκτελεσθέντα παρὰ τὸν κατὰ
 γέννησιν τὸν ἀνδρα τὸν ἀνδρα

(13) Ἡ συμπεριφορά τῆς Ἐκκλησίας ἐν
πρὸς τὸν ἀντιπροσώπου τοῦ 407; Σ' αὐτὴν οἱ Ἀθ
ἐκ τῆς Ἐκκλησίας δικαιοσύνης τῆς ἐκκλησίας. Μὴ τ
ἐκκλησίας αὐτῇ ἐκκλησίας τῆς ἐκκλησίας.
ἐκ τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκ τῆς ἐκκλησίας γὰρ τὴν ἐκκλησί
ἐκ τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκ τῆς ἐκκλησίας.

(14) Δὲν ἀρξάνται γὰρ τὸν ἐκπαι-
 νου στρατηγὸς τὸν ἀναισθητῆ, ἀρχαῖος
 τὸν Ἀθῆνιν, γὰρ ὁ πατήρ τις ἀνέκτος λ-
 γότιμος ἄδικος.

(15) Ἡ Ραβδότης σὺν ἀρχαῖς τ-

(16) Οὐ ἀρχαῖα θεόματα — οὐκ ἐστὶν ἀρχαῖα θεόματα καὶ ἐὰν ἡ "Ελλάδα — εἴησαν ἀρχαῖα θεόματα ἀνέκδοτα πρὸ τῆς καταγωγῆς τοῦ οὐκ ἀρχαίου κομίσματος. "Αλλὰ ἀπὸ τῆς φύσεως αὐτῆς εἴησαν παλαιὰ καὶ ἥλικα θεόματα ἀνέκδοτα. Ἡ ἑλληνικὴ λαογραφία

[illegible]

(18) Ὁ Μέναντρος εἶχε νυμφεῖται τὴν Φανιδάμω, πολυμύοντα μὲν μὲν τὸν Ἀλκιβιάδην στὸν Ἑλλάδονον καὶ εἶταν ὁ

ή κατά τον Ηαλοποινόντικο πόλεμο, είχε
νοχοποιηθεί με τον 'Αλκιβιάδη στην πε-
ρίφημη δίκη του τελευταίου. Στη ναυική
γία των Αλκί- Ποσειδών είναι ο Πόσειδων

405 π. Χ. Τὸν πελοποννησιακὸ πόλεμόν το.

(21) Αὐτὸ ἐγένετο τέσσαρες μέρες σήμερον
καὶ οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ἐν τῇ πόλει, ἀλλὰ ἐν τῇ
ἐκκλησίᾳ τοῦ κυρίου.

μιλ(όν περιπου) στὴ μικρασιατικὴ παρα-
λί(α τοῦ) Ἑλλησπόντου, μόλις πρὶν ἀπὸ λί-
γας μέρες εἶχε κρυμνεῖ ἀπὸ τοῦς Ἀρμε-

(24) Στην είσοδο του Καλαμίνιου, δεξιά από την Αδρια. Έκεί οι Αθη-
ναιοί είχαν κάνει έναν δρόμο.

...δὲ βρέθηκε στὴ θέση τους, παρὰ μόνο τὰ
πλῆρωματα ὅσα ἀναγκάζει ἀπὸ σὺνθεσ
κόσμων! Οἱ ἄλλοι εἰσέπαιζαν ἔξω στὴν

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ Κ. Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑ

1474/1940
9. (ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ)

Η ΠΑΝΔΩΛΕΡΙΑ XXXVII. Οι ΓΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ στρατηγοί όμως δεν έδωσαν σημασία στα λόγια του 'Αλκιβιάδη και στις συστάσεις του να μεταφέρουν το στόλο τους στη βάση της Σητού. 'Ο Τυδέας(1) μάλιστα τον διάταξε προσελθτικά ν' αποσυρθεί λέγοντας του πως άλλοι πιά διοικούσαν το στρατό και όχι εκείνος. 'Ο 'Αλκιβιάδης, που υποψιάστηκε κίβλας κάποια προδοσία από μέρος των στρατηγών, διάσπηκε ν' αναχωρήσει. Στους κορυφαίους του στρατοπέδου που τον ξεπροβόδιαν ανακρίνωσε πως, αν δεν τον είχαν έλκευταίσει έτσι οι στρατηγοί, αυτές μέγα σε λίγες μέρες θ' ανάγκασε τους Λακεδαιμόνιους ή αθέλα τους να συνάμουν ναυμαγία μαζί τους ή να παρατήσουν τα καράβια τους. Οι υποσχέσεις του αυτές σ' άλλους φάνηκαν φροφωρονομίαι, άλλοι όμως τις βρήκαν πραγματισμοί. Στην περίπτωση που έγιναν μαζί του πολλούς Θράκες(2), Ξεσκημένους όλους στο ακόντιο και στην Ιππασία, θά γυποούσε τους Λακεδαιμόνιους απ' τη στεριά και θ' αναστάσανε το στρατοπέδον τους. Και το ότι σωστά επρόβλεψε ο 'Αλκιβιάδης τα σφάλματα των 'Αθηναίων, αυτό επιβεβαιώθηκε χωρίς άργιοπορία από την πράξη. 'Ο τον δηλαδή έπαισε άπάντι τους Εσφυκιά και άναστύγαντα ο Άλσαντρος, μονάχα όγδοή τριήρης με τον Κόνωνα(3) γλυτώσανε: οι υπόλοιποι λίγο παρακάτω από διαδόσεις πιάστηκαν αιχμάλωτες. Από τα πληρώματα τους ο Άλσαντρος έπαισε τρεις γλυτώσανε, τους άλλους και τους Εσφυκιά(4). Σε λίγον καιρό(5) κυριέμε και την 'Αθήνα, έκαψε το στόλο τους και γκρέμισε τα Μακρά Τείχη(6).

Ο ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ "Υστερ' άπ' αύ-
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ τ' ο Αλκιβιά-
ΤΙΣ ΠΕΡΙΠΑΛΩ. 5ης φ. έφ' έθηκε
ΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ τους Λακεδαι-
μόνιους τριήρεις

ριωρούσαν από στεριά και έφ' έλασαν πιά, και έπαισε στη Βιθυνία(7), παίρνοντας μαζί την πολλούς θησαυρούς, κουβαλώντας άλλους πολλούς και έχοντας άρρησι άκόμια περισσοτέρους, στη Κίτιο(8) όπου έμενε ως τότε, στη Βιθυνία πάλι, άφ' έρχαν ένα μεγάλο μέρος τριήρεις του και ρημάχθηκε από τους εκεί Θράκες(9), προσέλασε να τραβήξει προς τον Άρπάρξην(10). Έχοντας τη γνώμη πως δε θα τον έδιωκεν λιγώτερο χρίσμο από το Θεμιστοκλή(11) ο μονάρχης, αν τον έδοκιμαζε, και φρονώντας πως το κίνητρο της πράξης του ήταν άνωτερο από κίνητρο γιατί δε θα πρόσφευρε τις υπηρεσίες του έναντι στους συμπολίτες του, όπως ο Θεμιστοκλής, αλλά θά ζητούσε τη συνδρομή του βασιλιά για την πατρίδα κι ένάντια στους έχθρους

της(12). Νομίζοντας κίβλας πως ο Φαρνάβας(13) πρόθυμα θα του παραχωρούσε τα μέσα και την έσασφάλιση του ταξιδιού, πήγε να τον βρεί στη Φρυγία, όπου και έμενε στην αυλή του κολακεύοντας εκείνον και ζώντας ο ίδιος μέσα σ' εμψύ.

Ο ΛΑΟΣ ΜΕΤΑ. XXXVIII. Οι 'Αθηναίοι αίσθανον δυσφορία για την απώλεια της ηγεμονίας. "Όταν όμως ο Άλσαντρος τους στήρσε και την έλευθερία παραδίνοντας την πόλη στους 30 τυράννους, τώρα που η κατάσταση εΐτανε χαμένη, τους ήρθε στο νου οι στοχασμοί που δεν τους έκαμαν όταν εΐταν καιρός να σωθούν. Τραβώντας λοιπόν τα μαλλιά τους άράβιζαν τα σφάλματα και τις άππορσίες τους, που άπ' όλες μεγαλύτερη λογίζονταν η έσπτερη καταφορά τους προς τον 'Αλκιβιάδη. Τον είχαν απομακρύνει χωρίς να τους φταίξει σε τίποτε και όργισμένοι από τον όφιστάμενο που έχασε με τρόπον άτιμο λίγα καράβια, στήρσαν την πόλη των Ικανώτερο και γενναιότερο στρατηγού της(14). "Απόσσο, μες στην τωρινή τους δυστυχία, τρεμοφύγε και ποια έλπιδα, πως όσο βρισκόταν στην ζωή ο 'Αλκιβιάδης, δεν είχαν γαθεί τίς πάντες για τους 'Αθηναίους. "Όυτε στην πρώτη του έξοδα — έλεγαν — προτίμησε να έλθει στην άσπηνια και τη γαλήνη, ούτε τώρα, άπ' η θέση του είναι κάπως άσπηνιακή θά υπομείνει τις στερήσεις των Λακεδαιμόνιων και τις όφιστες των 30 τυράννων. Και άν έμεναν άσπηνια να τρέπεται με περινομία όληρα το πλῆθος, όσοι μόνον πως και οι κυβερνήτες, και νύστανε για τον 'Αλκιβιάδη, και τρεμάνανε γι' αυτόν, και πολλή ευχέρεια το κάνουν για να ποίε εΐσιν οι έτέρους και τα γένεια έσπηνια.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΤΑΙ. Στο τέλος ο
Η ΕΞΟΝΤΩΣΗ Κριτίας(15) εί-
ΤΟΥ. σιγήθηκε σ' το
Άλσαντρο πώςδε

γίνεται πατέ, όσο θαχουν ημικρατία οι 'Αθηναίοι, να έσασφαλίσουν την κυριαρχία τους στην 'Ελλάδα οι Λακεδαιμόνιοι. Κι αν εξ άλλου, πρόσθεσι, δεχτόντο νομιμόφροντα οι 'Αθηναίοι την διαγοργία, ο 'Αλκιβιάδης δεν θα τους άφηνε άσο ζει να καθίσουν ήσυχα στο νέο πολίτευμα. Και δε θ' άκολουθούσε τις υποδείξεις του Κριτία ο Άλσαντρος, αν δεν του ρχόταν από τις άρχες του τόπου του μία διαταγή.

(15) που παρρηγοργώνα ναέδου, τώσαι τον 'Αλκιβιάδη αυτό έκείνοι τόκαμαν είτε έπειδή φοβήθηκαν τη δυναμικότητα και τη μεγαλοπραγμοσύνη του είτε γιατί θέλησαν να εύχρησιότουν τον 'Αγνη.

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ XXXIX. "Ο Λα-
ΒΓΑΙΝΟΥΝ σαντρος λοιπόν
διαδίδασε τη δι-
στογή στο Φαρνάβαζο με την έν-

τολή να την έκτελέσει. Έκείνος άνάθεσε αυτή τη φροντίδα στον άδερφό του το Μαγαίο και στο θείο του το Σουσάμβιρη. Έκείνη την έποχή ο 'Αλκιβιάδης έφυγε να κοιτάξει σ' μία κομπολή της Φρυγίας, έχοντας μαζί του την έταίρα Τυμάντρον. Έκεί είδε στον ύπν του το έξης όνειρο. Του φάνηκε πως τάχα φορούσε τα ρούχα της έταίρας, ενώ έκείνη κρατώντας στην άγκαλιά της το κεφάλι του έβασε το πρόσωπό του με φιασιόδια. Σ' όφονσε με άλλην έκδοχή ό νεύριετρε πως οι άνθρωποι του Μαγαίου τον άποκεφάλιζαν και πως καίγονταν το σώμα του. Άνευ μάλιστα πως τ' όνειρο αυτό του παρουσιάστηκε μόλις λίγο πριν από το θάνατό του.

Α ΕΠΟΜΕΡΕΙ. "Εκείνοι που
ΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑ- στάθηκαν να
ΝΑΤΟ ΤΟΥ τον σκοτώσουν
δεν τόλμησαν να

μπούνε μέσα, παρά το περικύκλωσαν τό στίτι κι έβαλαν φωτιά. Μόλις τ' όγρε είδηση ο 'Αλκιβιάδης, μαζί με πιο πολλά άπ' τα ρούχα και τα στρώματά του και τριέζε μες στη φωτιά. "Ο ίδιος, τολμώντας με τη χλαμύδα το άπποσπρό του γρη, τραβώντας με τ' άλλο το μαχαίρι, πέρασε μες άπ' τη φωτιά χωρίς να πάθει τίποτε και πριν οι φλόγες του κάψουνε τα ρούχα. Οι βαρβαροί, μόλις τον είδαν έξω σκορπιστήκανε. Κανένας τους δεν τόλμησε να τον ποιμάνει ούτε ναρθεί στα χέρια μαζί του, μόνο σταθήκανε σ' άπόσταση κι άρχισαν να του ρίχνουν άκοντια και βέλη. "Όταν τον άφρησαν έτσι στον τόπο κι αναχώρησαν οι βαρβαροί, Τυμάντρος όσκασε το νεκρό κι άφου τον τύλιξε και τον έσκέπασε με τ' άδικά της φορέματα του έκανε όσο της έπρεπαν οι περιστάσεις, λαμπρή κηδεία και άνταξία του. Αύτη η γυνάικα λέγε πως εΐταν η μητέρα της Αιτιάδας(17) που την όνομασαν Κορινθία, μία που την είχαν φέρει στην 'Ελλάδα σκλάβο από τα 'Υκκαρά, μία πολιτεούλα της Σικελίας.

ΕΝΑ ΑΛΛΟ ΤΕ. Μερικοί όμως
ΛΟΣ ΠΟΥ ΘΑ ενώ συμφωνού-
ΤΟΥ ΤΑΙΡΙΑΖΕ να με τους πα-
ΚΑΥΤΕΡΑ ραπάντα στις λε-
πομπείες του

θανάτου του 'Αλκιβιάδη, όποστηρίων όπόσσο πως δεν αΐθινον-ται γι' αυτόν ούτε ο Φαρνάβαζος ούτε ο Άλσαντρος ούτε οι Λακεδαιμόνιοι και πως ο αίτιος τού χαμού του εΐταν ο ίδιος ο 'Αλκιβιάδης. Είγε διασθεΐρει μία κοπέλα από καλό στίτι και εΐσσε μαζί της, τ' άβέρφια της διωκε δεν άνέχτηκαν αυτή την προσβολή κι έβαλαν τη νύκτα φωτιά στο σπίτι όπου κατοικούσε ο 'Αλκιβιάδης. Και τον έσκότωσαν, όπως άναφερα παραπάνω, καθώς ήήσσε να γλυτώσει μες άπ' τη φωτιά.

ΤΕΛΟΣ

(1) Βλ. σημ. 17 της προηγούμενης σση-
είσεως.
(2) Κινούνται μισοθρόνοι.
(3) "Ο στρατηγός Κόνωνας, γιος του
Τυμάνου, από τους Ικανώτερους στρατη-
γούς των 'Αθηναίων ξεφεύγοντας από την
καταστροφή του Αλφειο Ποταμού, ζήτησε
έπαιλα κοντά στο βασιλιά της Κίτιο Ελ-
γάρα. Θέλοντας να ξεπροβεί στην πα-
τρίδα του, έγινε διανομή του ποσει-
κό στόλου και κατατράφηκε το ναυτικό
των Λακεδαιμόνιων στην Κνίδο της Κα-
ρίας. Οι 'Αθηναίοι άφ' όντα τον έτίλησαν
έπιστολικά για τις μεγάλες πατριωτικές
επηρεσίες του.
(4) Οι νέμοι του πολέμου εΐταν τότε,
σε όρισμένα τουλάχιστο σημεία συλτρώ-
ροι από σύμμετα.
(5) Το έτος 404.
(6) Αλλά συνέλαυν την πρωτεύουσα με
τον Παριζή. Τ' άναγκάσαντε άναγκάσε ο
Κόνωνας με χρίματα του στρατηγ Φω-
ναδάρου.
(7) Στην άντιμετώπιση, άσιατική παραλλα.
(8) Της Βιθυνίας.
(9) Πρόκειται βέβαια για τους συνο-
δούς του, της συμπατριωτικής του.

(10) "Ο 'Αρταξέρξης μεγαλύτερος ά-
δερφός του Εύρου, πολέμησε μαζί του στη
Κόνωβα, όπου νίκησε, της άντιπάλου
του και παίρνοντας το όθνο βασίλεψε στην
Περσία ως το 358.
(11) Είναι γνωστό πως ο τροπαιοόχος
της Σελκιμηνονίας, διακατακτημένος κα-
τείται με τ' όλη την 'Ασπηνια, έφ' η συναν-
τήση με τους Πέρσες, της θανάτωσαν
ως τ' όλη άντιπάλου του, κι έβαλιν
δεν έχρααν την ευκαιρία να τον περιποιη-
θούν. Κι όπως έλάμπονε λοιπόν, την πατρι-
κή αλή των ματαπήθρονων την είχαν έγ-
καινίσαντα έλαιο πριν από τον 'Αλκιβιάδη
και έγι' λιγώτερο σκεπάζον, έπ' αΐσιν.
(12) Τους Λακεδαιμόνιους, φυσικά.
(13) Και διωκε έπαισε να θωπιάει πως
είχε ταπεινώσει επανειλημμένα αυτόν τον
στρατήρα στο πεδίο της μάχης (βλ. σημ.
28, 29 και 30) και πως έκαισε δε θα
τοφ το συνηθιστό. Τη καταρπαξα του περι-
λάβεινα τη Φρυγία.
(14) Έπαισε τότε που με την ήττα του
Άντιόχου, τον πάλιν από στρατηγό, ά-
ναγκάσαντε τον να καταφύγει στη Βιστάθη.
(15) Τ' αυτόν έγγράφει στη σημείωση
29 της προηγούμενης — Τ. συνέγραψε.

... πινύεται πως
να καλό φυσικό
ρέπει ναχαι το
τα, αν ίσως και
ς κάνει διπλό
καλό: διπλό κακό
έπ' αΐσιν
ρομή κι έπ' έσκαζε
το άσπηνια
(Στ. 303-4)
... στέκου μακριά
όπως ο διάβολος
λέει ο λόγος,
... άνθρωπο κανείς ά-
π' όλην τον κόσμο
πάντα του άσπηνια
κακό λιμάνι.
(Στ. 113-4)
... ουστεί άκόμια το
... άνέκνητο είχαρω
... γη.